Dosarul nr. 2c-1660/24

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

08 mai 2025 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău, sediul Centru
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecător Petru Harmaniuc
Grefier Andreea Goreacii

examinând în sediul instanței, în ședință publică și în procedură contencioasă, cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către Firma „TRAFIC-GMV" SRL împotriva ÎCS „OILTECH" SRL cu privire la încasarea datoriei, penalității și compensarea cheltuielilor de judecată –

a c o n s t a t a t :

La 22 iulie 2024, Firma „TRAFIC-GMV" SRL a depus cerere de chemare în judecată ÎCS „OILTECH" SRL cu privire la încasarea datoriei, penalității și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii s-a relevat că, la 16 mai 2024, între Firma „TRAFIC-GMV" SRL, în calitate de transportator, și ÎCS „OILTECH" SRL, în calitate de client, a fost încheiat Contractul de transport internațional nr. 1.

În temeiul prevederilor pct. 1.1 din contract, transportatorul s-a obligat să presteze servicii de transport internațional al mărfurilor clientului, iar acesta s-a obligat să achite transportatorului remunerația și compensarea convenită pentru cheltuielile legate de executarea contractului.

Conform pct. 3.1 din contract, costul transportului a fost convenit de către părți în formularul de comandă.

În aceeași zi, a fost emisă comanda pentru transportarea mărfurilor din 16 mai 2024, termenul de achitare a serviciilor fiind stabilit de două zile din momentul încărcării mărfii.

În baza acesteia, s-a întocmit și eliberat scrisoarea de transport internațional CMR seria TT nr. 261262, conform căreia marfa a fost încărcată la 16 mai 2024 pentru a fi livrată destinatarului SC „Kazakhstan Pipe Threaders LLP".

Tot la 16 mai 2024, părțile au semnat Actul de servicii prestate, prin care se confirmă prestarea serviciilor de transport internațional.

După livrarea mărfii destinatarului, la 11 iunie 2024 transportatorul Firma „TRAFIC-GMV" SRL a emis Factura fiscală nr. EAP000222346 în valoare de 162 028,44 lei.

Deși marfa a fost livrată și toate actele necesare au fost semnate, ÎCS „OILTECH" SRL nu a achitat contravaloarea serviciilor prestate, suma datorată fiind de 162 028,44 lei.

Pentru soluționarea litigiului pe cale amiabilă, transportatorul a expediat ÎCS „OILTECH" SRL o reclamație prin care a solicitat achitarea datoriei, însă deși aceasta a fost recepționată la 20 iunie 2024, niciun răspuns la reclamație nu a parvenit.

Astfel, la data depunerii prezentei cereri de chemare în judecată, datoria ÎCS „OILTECH” SRL față de Firma „TRAFIC-GMV” SRL constituie suma de 162 028,44 lei.

În conformitate cu prevederile contractului, pentru neachitarea la timp a serviciilor de transport, clientul datorează penalitate în mărime de 0,1% din suma neachitată la timp pentru fiecare zi de întârziere.

Calculând perioada de întârziere de 52 de zile (de la 19 mai 2024 până la data depunerii cererii), penalitatea constituie suma de 8 425,56 lei (162 028,44 × 0,1% × 52 zile).

Solicită Firma „TRAFIC-GMV” SRL încasarea de la ÎCS „OILTECH” SRL a sumei de 162028,44 lei cu titlu de datorie, sumei de 8 425,56 lei cu titlu de penalitate pentru neachitarea la timp a serviciilor prestate, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

Concomitent cu depunerea acțiunii, reclamanta a solicitat aplicarea măsurilor de asigurare, iar prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 01 august 2024, s-a admis parțial cererea de asigurare a acțiunii și s-a aplicat sechestru pe sumele de bani aflate în conturile bancare ale ÎCS „OILTECH” SRL, în limita sumei de 162 028, 44 lei.

La 02 aprilie 2025, Firma „TRAFIC-GMV” SRL a depus cerere de concretizare a pretențiilor, solicitând modificarea capătului de cerere în partea ce ține de încasarea penalității, majorând suma acesteia până la 51 363, 51 lei.

La 29 ianuarie 2025, ÎCS „OILTECH” SRL prin intermediul avocatului Oleg Eni, a depus referință prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, invocând argumente de fapt și de drept ce vizează neexecutarea corespunzătoare a obligațiilor contractuale de către reclamantă.

A relevat că, la 16 mai 2024, părțile au semnat Contractul de transport internațional nr. 1, prin care Firma „TRAFIC-GMV” SRL s-a angajat să transporte marfa destinată companiei SC „Kazakhstan Pipe Threaders LLP”, iar ÎCS „OILTECH” SRL va achita prețul convenit. Contractul reglementează termenii și condițiile serviciilor de transport, precum și obligațiile și responsabilitățile fiecărei părți, inclusiv acceptarea mărfii, livrarea și plata serviciilor.

A menționat că, la etapa încărcării mărfii, transportatorul nu a înaintat careva pretenții cu referire la calitatea ambalajului, or potrivit pct. 2.3 din contract, transportatorul avea obligația de a evalua starea mărfii, integritatea ambalajului și corectitudinea înscrierilor în documentele de livrare.

De asemenea, a menționat prevederile art. 1436 alin. (1) din Codul civil, conform cărora la preluarea bunului, transportatorul este obligat să verifice: a) exactitatea mențiunilor din scrisoarea de trăsură referitoare la numărul de colete, precum și la marcajul și numerele lor; b) aspectul exterior al bunului și al ambalajului; c) modul de încărcare și aranjare a bunului în vehicul.

A mai susținut că, potrivit datelor din scrisoarea de transport internațional, Firma „TRAFIC-GMV” SRL, ar fi angajat un terț SRL „Tehno-Trans” în vederea îndeplinirii obligațiilor asumate potrivit contractului, iar conform pct. 2.4. din Contract, în cazul angajării unor terți pentru îndeplinirea obligațiilor prevăzute în contract, transportatorul este răspunzător pentru acțiunile terților ca și cum ar fi ale sale.

Ulterior, la 14 iunie 2024, destinatarul SC „Kazakhstan Pipe Threaders LLP” a notificat ÎCS „OILTECH” SRL că, marfa livrată în temeiul CMR nr. 261262 a fost deteriorată în timpul transportului, menționând expres în secțiunea 24 a documentului inscripția „Damaged Protectors”.

La aceeași dată, ÎCS „OILTECH” SRL a notificat despre acest fapt Firma „TRAFIC-GMV” SRL prin poșta electronică - cahul11122018@gmail.com, anexînd imagini de la fața locului.

Notează că, pagubele nu au putut fi contestate pe deplin la momentul descărcării, fiind necesară verificare minuțioasă a încărcături, destinatarul a fost în imposibilitate să verifice cantitatea exactă a mărfii deteriorate în aceeași zi – 14 iunie 2024, în acest sens pct. 2.4 din Contract stipulează că, în cazul în care pierderea, lipsa sau deteriorarea încărcăturii nu a putut fi detectată în timpul acceptării încărcăturii în mod obișnuit, un astfel de act poate fi compus unilateral de către destinatar sau client în termen de cel mult 60 zile calendaristice de la data transmiterii destinatarului a încărcăturii.

Afirmă că, potrivit raportului furnizat de către destinatar s-a constatat pagubă cauzată ca urmare a deteriorării mărfii în timpul transportării în mărime de 5 790, 22 euro.

În scopul soluționării amabile a litigiului, la 24 iunie 2024 a notificat Firma „TRAFIC-GMV” SRL cu privire la repararea prejudiciului cauzat prin plata sumei în cuantum de 5 790, 22 euro, în termen de 7 zile.

Or reieșind din prevederile pct. 4.2 din contract, transportatorul este responsabil pentru siguranța mărfurilor. În caz de pierdere sau deteriorare a încărcăturii, transportatul plătește clientului valoarea încărcăturii pierdute sau costul cheltuielilor de înlocuire, precum și art. 1448 alin. (1) din Codul civil reglementează că, transportatorul răspunde pentru distrugerea, pierderea totală sau parţială ori deteriorarea bunului în măsura în care distrugerea, pierderea sau deteriorarea a avut loc între momentul preluării şi cel al livrării, precum şi pentru depășirea termenului de livrare.

Consideră că, obligația de plată a ÎCS „OILTECH” SRL este una corelativă, în sensul prevederilor art. 779 din Codul Civil.

A mai invocat și prevederile art. 903 și 914 din Codul civil, potrivit cărora executarea obligației de plată este condiționată de executarea corespunzătoare a prestației reciproce.

Având în vedere că marfa a fost deteriorată în timpul transportului, ÎCS „OILTECH” SRL este îndreptățită să suspende executarea obligației de plată până la momentul reparării prejudiciului cauzat ca urmare a deteriorării mărfii.

În același sens, a fost citat art. 901 alin. (3) din Codul civil, conform căruia creditorul nu poate recurge la mijloace juridice de apărare decât în măsura în care debitorul nu-și îndeplinește obligațiile.

Reprezentantul pârâtei a subliniat că, urmare a executării necorespunzătoare a obligației de transport de către Firma „TRAFIC-GMV” SRL, marfa a fost deteriorată în timpul transportării, fapt care a cauzat prejudiciul material ÎCS „OILTECH” SRL, și că dispune de mijloace juridice de apărare.

A accentuat că, reclamantul nu a depus diligența necesară și nu s-a ghidat de principiul bunei credințe în îndeplinirea obligațiilor asumate. Acțiunile reclamantei au avut un impact negativ asupra entității pârâte, care a suferit prejudicii semnificative, inclusiv pierderi reputaționale, în special în relațiile cu clienți importanți, precum „Tenaris Group” și „Exiros”. Aceste pierderi sunt considerabile, având în vedere domeniul de activitate al pârâtei.

De asemenea, reprezentantul pârâtei a mai relevat că, termenul de achitare prevăzut în comanda de transport din 16 mai 2024, stabilit la două zile din momentul încărcării mărfii, prevăzut și de contract, reprezintă o clauză simulată, necorespunzătoare realității, întrucât

operațiunile de transport, livrare și confirmare a integrității mărfii necesită un interval mai mare de timp.

Conform pct. 3.4 din contractul nr. 1 din 16 mai 2024, plata urma să fie efectuată în baza facturii transportatorului, la prezentarea originalelor documentelor de transport și cu condiția livrării corespunzătoare (la timp, nedeteriorate) a mărfii către destinatar.

Astfel, susține că reclamanta s-a prevalat de această clauză formală cu rea-credință, neacționând conform art. 11 din Codul civil, care impune buna-credință în executarea obligațiilor contractuale.

Pârâta a arătat că, potrivit art. 1089 alin. (3) din Codul civil, simulația este relativă atunci când părțile încheie contractul cu intenția ca cel aparent să producă efecte juridice diferite de cele dorite cu adevărat de către părți.

În realitate, înțelegerea verbală dintre părți a fost verbală, precum că plata va fi efectuată doar după ce destinatarul va primi marfa, și va fi expediat CMR-ul.

Prin urmare, reclamanta nu avea intenția de a respecta clauza simulată, recurgând la somația de plată peste o lună din momentul în care ÎCS „OILTECH" SRL s-a aflat în așa spusă întârziere - 18 mai 2024, doar pentru a invoca contractul aparent în scopul sustragerii de la răspunderea pentru prejudiciul cauzat.

Susține că, sunt întrunite toate elementele simulației, actul public (comanda de transport) fiind contrazis de înțelegerea reală a părților.

Potrivit art. 1090 alin. (1) din Codul civil, contractul simulat nu produce efecte între părți, iar actele juridice ineficiente, conform art. 357 alin. (1) din Codul civil, „nu produc, total sau parțial, efecte juridice și sunt, față de acea parte, ineficiente".

Prin urmare, Firma „TRAFIC-GMV" SRL nu poate invoca efectele contractului aparent împotriva ÎCS „OILTECH" SRL, acesta fiind lipsit de eficiență juridică.

De asemenea, pârâta a menționat că actul serviciilor prestate din 16 mai 2024 este ineficient, deoarece a fost semnat anterior livrării efective a bunurilor – care a avut loc la 11 iunie 2024, fapt ce contrazice logica executării succesive a prestațiilor contractuale.

A mai subliniat că actul juridic a fost încheiat fără împuternicire legală, fiind semnat de angajatul Martines Errera Enrike-Antonio, care, potrivit fișei de post nr. FP 5.3/11 MAP din 20 martie 2018, nu avea competența de a semna acte juridice în numele societății.

Acest fapt este confirmat prin declarația pe propria răspundere a angajatului din 18 noiembrie 2024, în care acesta a recunoscut că a semnat documentele „fără a-i fi acordate împuterniciri în acest sens și fără a avea asemenea atribuții conform fișei de post".

În temeiul art. 370 alin. (1) din Codul civil, încheierea unui act juridic fără împuternicire nu produce efecte juridice pentru reprezentat, decât dacă acesta îl ratifică ulterior, ceea ce în cauză nu s-a întâmplat.

Prin urmare, în baza art. 357 alin. (1) din Codul civil, actul serviciilor prestate din 16 mai 2024 este lipsit de efecte juridice, fiind ineficient.

Totodată a solicitat anularea măsurii de asigurare odată cu adoptarea unei eventuale hotărâri de respingere a acțiunii.

În ședința de judecată reprezentantul reclamantei Firma „TRAFIC-GMV" SRL, avocatul Adrian Manolache a susținut cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea acesteia pe motivele de fapt și de drept invocate.

Reprezentantul pârâtei ÎCS „OILTECH" SRL, avocatul Oleg Eni în ședința de judecată nu a recunoscut acțiunea și a solicitat respingerea acesteia ca neîntemeiată pe motivele de fapt și de drept invocate în referințe.

Totodată a prezentat în ședința de judecată ordinul de plată nr. 17341 din 01 aprilie 2025 prin care se confirmă că ÎCS „OILTECH” SRL a transferat la contul reclamantului suma de 89 867, 72 lei cu titlu de plată pentru serviciile de transport din 11 iunie 2024, minus prejudiciul de 72 160, 72 lei (3 741, 01 euro).

Audiind explicațiile participanților la proces, examinând cererea de chemare în judecată, referința și lucrările dosarului în raport cu prevederile legale aplicabile în speță, instanța de judecată consideră necesar de a respinge acțiunea, din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 117 alin. (1) din Codul de procedură civilă, probe în cauze civile sînt elementele de fapt, dobîndite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei.

Conform art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Conform prevederilor art. 121 din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului, iar art. 122 alin. (1) - (2) din Codul de procedură civilă prevede că, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante. Admisibilitatea probelor se determină în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor.

Potrivit prevederilor art. 239 din Codul de procedură civilă, hotărîrea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărîrea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată.

În conformitate cu prevederilor art. 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărîrii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii.

Norma cuprinsă în art. 130 alin. (3) din Codul de procedură civilă, prevede că, fiecare probă se apreciază de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea cauzei.

Potrivit prevederilor art.131 alin. (1) din Codul de procedură civilă, explicațiile date de părţi asupra circumstanţelor care le sânt cunoscute şi care au importanță în proces urmează a fi verificate şi evaluate deopotrivă cu celelalte probe.

Conform art. 9 alin. (1) din Codul civil, drepturile şi obligaţiile civile apar în temeiul legii, precum şi în baza actelor persoanelor fizice şi juridice care, deşi nu sînt prevăzute de lege, dau naştere la drepturi şi obligaţii civile, pornind de la principiile legislaţiei civile.

Conform art. 10 alin. (1) din Codul civil, persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligaţiile cu bună-credinţă, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna-credinţă se prezumă până la proba contrară.

În ședința de judecată s-a constatat că, la 16 mai 2024, între Firma „TRAFIC-GMV” SRL, în calitate de transportator, și ÎCS „OILTECH” SRL, în calitate de client, a fost încheiat Contractul de transport internațional nr. 1, prin care transportatorul s-a obligat să presteze servicii de transport internațional al mărfurilor clientului, iar clientul – să achite remunerația convenită și compensarea cheltuielilor aferente executării contractului (f. d. 10-12).

În baza acestuia a fost emisă comanda de transport din aceeași dată, fiind stabilit termenul de achitare de două zile din momentul încărcării mărfii, iar marfa a fost încărcată la 16 mai 2024 (f. d. 13).

Conform actului nr. 16/05/24 aferent serviciilor prestate la 16 mai 2024, rezultă că serviciile de transport convenite între părți au fost executate în întregime de către transportator și recepționate de beneficiar fără formularea vreunei obiecții (f. d. 14).

Prin factura fiscală nr. și seria EAP000222346 din 11 iunie 2024, se constată că prețul serviciilor de transport internațional de mărfuri constituie suma de 162 028, 44 lei (f. d. 15).

Conform scrisorii de transport internațional CMR, seria TT nr. 261262 din 16 mai 2024, rezultă că marfa a fost încărcată la aceeași dată, în vederea livrării către destinatarul SC „Kazakhstan Pipe Threaders LLP", cu sediul în localitatea Aktau, Republica Kazakhstan. În secțiunea 24 a documentului este înscrisă mențiunea „Damaged Protectors", ceea ce atestă deteriorarea mărfii în timpul transportului (f. d. 16).

Din ansamblul probelor administrate în cauză, instanța constată că între părți au existat raporturi contractuale de transport internațional, în baza Contractului nr. 1 din 16 mai 2024, care a stat la temelia colaborării dintre acestea.

Conform art. 1411 Codul civil, prin contractul de transport, o parte (transportator) se obligă faţă de cealaltă parte (pasager sau expeditor) să o transporte împreună cu bagajele ei sau, respectiv, să transporte bunul la locul de destinaţie, iar cealaltă parte se obligă să plătească remuneraţia convenită.

Instanța reține că raportul juridic dedus judecății are natura unui contract de transport internațional rutier de mărfuri, întrucât atât locul preluării bunurilor (Republica Moldova), cât și locul livrării acestora (Republica Kazakhstan) se află în state diferite, dintre care Republica Moldova este parte la Convenția relativă la contractul de transport internațional de mărfuri pe șosele (C.M.R.), adoptată la Geneva la 19 mai 1956, ratificată prin Hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr. 1288-XII din 15 martie 1993.

Prin urmare, în conformitate cu art. 8 din Constituția Republicii Moldova și art. 4 alin. (1) din Codul civil, prevederile acestei convenții au prioritate de aplicare în fața dispozițiilor dreptului intern, în măsura în care reglementează în mod expres aspecte referitoare la răspunderea transportatorului, probele admisibile și condițiile exonerării de răspundere.

Potrivit art. 1448 din Codul civil, transportatorul răspunde pentru distrugerea, pierderea totală sau parţială ori deteriorarea bunului în măsura în care distrugerea, pierderea sau deteriorarea a avut loc între momentul preluării şi cel al livrării, precum şi pentru depăşirea termenului de livrare.

Transportatorul răspunde, ca de propriile acţiuni sau inacţiuni, de acţiunile şi inacţiunile prepuşilor săi şi ale oricăror alte persoane la ale căror servicii recurge pentru executarea transportului, dacă aceşti prepuşi sau aceste persoane acţionează în exerciţiul funcţiei lor.

Potrivit art. 17 alin. (1) din Convenția CMR, transportatorul este răspunzător pentru pierderea totală sau parţială sau pentru avariere, produse între momentul primirii mărfii şi cel al eliberării acesteia, cît şi pentru întîrzierea în eliberare.

Conform art. 8 alin. (1) din aceeași Convenție, la primirea mărfii, transportatorul este obligat să verifice: a) exactitatea menţiunilor din scrisoarea de trăsură referitoare la numărul de colete, cît şi la marcajul şi la numerele lor; b) starea aparentă a mărfii şi a ambalajului ei.

Articolul 1436 alin. (1) și (2) Codul civil prevede că la preluarea bunului, transportatorul este obligat să verifice:

a) exactitatea mențiunilor din scrisoarea de trăsură referitoare la numărul de colete, precum și la marcajul și numerele lor;

b) aspectul exterior al bunului și al ambalajului;

c) modul de încărcare și aranjare a bunului în vehicul.

Dacă nu dispune de mijloace corespunzătoare pentru a verifica datele menționate la alin. (1) lit. a), transportatorul consemnează rezervele sale motivate în scrisoarea de trăsură. De asemenea, el trebuie să motiveze rezervele faţă de starea exterioară sau ambalajul bunului. Rezervele nu-l obligă pe expeditor dacă nu le-a acceptat expres în scrisoarea de trăsură.

Raportând dispozițiile legale menționate la faptele concrete ale cauzei, instanța reține că marfa transportată în temeiul Contractului nr. 1 din 16 mai 2024 și a scrisorii de transport internațional CMR seria TT nr. 261262 a fost livrată destinatarului cu deteriorarea elementelor de protecție – „Damaged Protectors”, fapt consemnat expres în documentul de transport.

Această mențiune reprezintă o rezervă valabilă a destinatarului, în sensul art. 30 alin. (1) din Convenția CMR, potrivit căruia, dacă destinatarul formulează observații scrise la primirea mărfii privind pierderea sau deteriorarea acesteia, nu se mai aplică prezumția că bunurile au fost livrate în stare corespunzătoare.

Prin urmare, constatarea mențiunii „Damaged Protectors” confirmă faptul că deteriorarea bunurilor era vizibilă la momentul livrării și a fost consemnată direct în documentul oficial de transport.

De asemenea, în conformitate cu art. 30 alin. (5) din Convenție, transportatorul și destinatarul sunt obligați să colaboreze pentru verificarea bunurilor și întocmirea unui proces-verbal de constatare.

La caz, pârâta ÎCS „OILTECH” SRL a informat imediat reclamanta Firma „TRAFIC-GMV” SRL despre deteriorarea mărfii, transmitând și imagini de la locul livrării (f.d. 58-62).

Reclamanta, deși notificată, nu a prezentat dovezi privind efectuarea unei verificări sau a unei investigații care să demonstreze că prejudiciul s-a produs din cauze independente de voința sa (forță majoră, viciu propriu al mărfii, acțiunea unei terțe persoane etc.).

Instanța observă că, reclamanta nu a administrat probe din care să rezulte că deteriorarea mărfii a fost cauzată de factori exteriori activității sale ori de o împrejurare de ne evitat.

De asemenea, din înscrisurile anexate la cerere nu de demonstrează că transportatorul a verificat starea aparentă a mărfii la momentul încărcării, deși era obligat, potrivit art. 1436 alin. (1) din Codul civil și art. 8 alin. (1) din Convenție, să verifice aspectul ambalajului și modul de încărcare a bunurilor.

Această lipsă de diligență din partea profesionistului relevă o conduită necorespunzătoare obligațiilor asumate, atrăgând, în consecință, incidența răspunderii contractuale pentru prejudiciul cauzat.

Prin urmare, din probele administrate poate fi considerat că deteriorarea mărfii s-a produs în timpul transportării, adică în perioada în care transportatorul avea obligația contractuală de a asigura integritatea bunurilor.

Instanța reține că, în dreptul civil, obligațiile născute dintr-un contract sinalagmatic (cu prestații reciproce) sunt interdependente și corelative, în sensul că executarea fiecărei obligații depinde de executarea celeilalte.

Aceasta înseamnă că fiecare parte își asumă obligația sa în considerarea executării corespunzătoare de către cealaltă parte, iar echilibrul contractual impune ca niciuna dintre părți să nu fie obligată să-și execute prestația atunci când prestația co-contractantului nu a fost îndeplinită în mod conform.

Potrivit **art. 901 lit. b) și c)** din Codul civil, atunci când, fără justificare, debitorul nu își execută obligația, creditorul poate, în condițiile legii și ale contractului: b) să suspende executarea obligației corelative; c) să reducă obligația sa corelativă.

De asemenea, în conformitate cu **art. 914 alin. (1)** din Codul civil, creditorul care este ţinut să execute obligaţia corelativă în acelaşi moment în care debitorul îşi execută obligaţia sau după acel moment are dreptul de a suspenda executarea obligaţiei corelative pînă cînd debitorul s-a oferit să execute sau a executat, iar potrivit **art. 779 alin. (1) lit. a), b), c) din Codul civil, o**bligaţia unei persoane este corelativă obligaţiei care incumbă altei persoane în una dintre următoarele situaţii: a) executarea obligaţiei se face în schimbul executării celeilalte obligaţii; b) aceasta constă într-o obligaţie de a contribui la sau de a accepta executarea celeilalte obligaţii; c) obligaţia este atît de clar legată de cealaltă obligaţie sau de obiectul ei, încît executarea unei obligaţii poate fi privită în mod rezonabil ca dependentă de executarea celeilalte obligaţii.

Reieșind din aceste prevederi legale citate în raport cu circumstanțele stabilite supra, instanța de judecată constată că, **Firma „TRAFIC-GMV" SRL** are calitatea de **debitor al obligației de transport**, întrucât s-a angajat să transporte marfa până la destinație, iar **ÎCS „OILTECH" SRL** este **creditorul acestei obligații**, având dreptul ca bunurile sale sa ajungă la destinatar în stare intactă, conform contractului și documentelor de transport.

Pe de altă parte, în raport cu obligația de plată, pozițiile juridice se inversează: **ÎCS „OILTECH" SRL** devine **debitor al obligației bănești**, iar **Firma „TRAFIC-GMV" SRL** este **creditorul** acesteia.

Între cele două obligații există o **legătură directă**, caracteristică raporturilor sinalagmatice - adică, **plata este datorată numai în măsura în care prestația de transport a fost executată integral și în condiții corespunzătoare**.

Întrucât, din probele administrate, rezultă că marfa a fost livrată cu deteriorări, fapt consemnat expres de destinatar în rubrica 24 a **scrisorii de transport internațional CMR seria TT nr. 261262**, și că pârâta a notificat reclamanta despre prejudiciul cauzat, instanța reține că **ÎCS „OILTECH" SRL a acționat în limitele dreptului său legal**, suspendând parțial plata serviciilor până la determinarea prejudiciului efectiv.

Această conduită **nu poate fi interpretată ca un refuz nejustificat de plată**, ci ca o măsură legală și echitabilă de protecție a propriilor interese contractuale, întemeiată pe principiul echilibrului prestațiilor și pe caracterul corelativ al obligațiilor reciproce.

În acest sens, în cursul examinării cauzei, pârâta ÎCS „OILTECH" SRL a efectuat o plată parțială în sumă de 89 867,72 lei, fapt confirmat prin ordinul de plată nr. 17341 din 1 aprilie 2025, cu mențiunea expresă „plată pentru serviciile de transport din 11.06.2024, minus prejudiciul de 72 160,72 lei (3 741,01 euro)", iar reclamanta a acceptat această plată în contul datoriei de bază, fără a formula careva obiecții.

Or, acest înscris confirmă că pârâta a executat parțial obligația de plată, reținând diferența raportată la prejudiciul suportat ca urmare a deteriorării mărfii transportate.

Instanța observă că, prin efectuarea acestei plăți parțiale, pârâta nu a refuzat executarea obligației de plată, ci a respectat principiul echilibrului contractual, achitând contravaloarea serviciilor efectiv prestate și reținând doar cuantumul prejudiciului cauzat.

Această conduită demonstrează buna-credință a pârâtei și respectarea principiului proporționalității, consacrat de art. 10 alin. (1) din Codul civil, persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligaţiile cu bună-credinţă, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna-credinţă se prezumă pînă la proba contrară.

Prin urmare, diferența de 72 160,72 lei a rămas sumă pretinsă de reclamantă ca datorie neachitată, reprezentând obiectul cererii de chemare în judecată examinate de instanță.

Potrivit punctului 4.3 din contract, pentru neachitarea la timp a serviciilor de transport, clientul datorează penalități de 0,1% din suma restantă pentru fiecare zi de întârziere.

Reclamanta a calculat penalitate în valoare de 8 425,56 lei pentru o perioadă de 52 de zile, iar ulterior, prin cererea de concretizare depusă la 2 aprilie 2025, a majorat această sumă până la 51 363,51 lei.

Instanța reține însă că penalitatea contractuală are caracter accesoriu și subsecvent obligației principale.

Întrucât pârâta a achitat parțial contravaloarea serviciilor, reținând doar cuantumul prejudiciului cauzat prin deteriorarea mărfii, iar pretenția principală privind suma de 72 160,72 lei a fost respinsă ca neîntemeiată, penalitatea nu poate exista independent de aceasta.

Prin urmare, instanța va respinge pretenția privind penalitatea contractuală în sumă de 51 363,51 lei, întrucât aceasta derivă direct din obligația principală de plată, care a fost respinsă.

Cât privește actul serviciilor prestate din 16 mai 2024, invocat de reclamantă ca temei al dreptului pretins de încasarea a datoriei, se atestă că acesta a fost întocmit anterior executării efective a transportării mărfii, întrucât, potrivit înscrisurilor de la dosar, marfa a fost livrată destinatarului abia la 14 iunie 2024.

Mai mult ca atât, ineficiența acestui act a fost invocată în referință și în ședință de către pârât pe cale de excepție, ineficiența fiind motivată inclusiv pe semnarea actului de către o persoană neîmputernicită.

Prin urmare, actul respectiv nu poate confirma executarea integrală și corespunzătoare a obligației contractuale, fiind întocmit înainte de survenirea prestației reale ți semnat de către o persoană neîmputernicită.

În aceste condiții, documentul menționat nu reflectă realitatea executării și nu poate constitui dovadă deplină a prestării serviciului convenit.

În temeiul art. 357 alin. (1) din Codul civil, instanța reține că acest act are caracter ineficient parțial, întrucât, deși nu este nul sau anulabil, el nu produce efecte juridice inclusiv în partea ce vizează serviciile care, la data întocmirii lui, nu fuseseră efectiv realizate.

În temeiul art. 180 alin. (1), (2^1), (3) din Codul de procedură civilă, măsura anterioară de asigurare a acţiunii poate fi anulată la cererea pîrîtului de către instanţa care a ordonat măsura de asigurare ori de instanţa în a cărei procedură se află cauza.

Anularea măsurilor de asigurare a acţiunii se dispune de instanţa de judecată odată cu pronunţarea asupra fondului printr-o hotărîre de respingere a acţiunii. Reglementările referitoare la caracterul definitiv al actului judecătoresc prin care se soluţionează fondul sînt aplicabile integral şi asupra prevederilor referitoare la măsurile de asigurare.

În cazul respingerii acțiunii, măsurile anterioare de asigurare a acţiunii se menţin pînă cînd hotărîrea judecătorească devine definitivă. În cazul admiterii acţiunii, măsurile anterioare de asigurare îşi păstrează efectul pînă la executarea hotărârii judecătoreşti.

În prezenta cauză, prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 01 august 2024, s-a aplicat sechestru asupra sumelor de bani aflate în conturile bancare ale ÎCS „OILTECH” SRL, în limita a 162 028, 44 de lei, iar în cazul lipsei lichidităților în conturi, inclusiv pe bunurile mobile și/sau imobile pârâtei în limita aceleiași sume.

În ședința de judecată, reprezentantul pârâtei – avocatul Oleg Eni a solicitat anularea măsurii de asigurare odată cu adoptarea unei eventuale hotărâri de respingere a acțiunii.

Având în vedere că, prin prezenta hotărâre acțiunea reclamantei a fost respinsă, instanța concluzionează că scopul măsurii de asigurare – garantarea executării unei eventuale obligații bănești – nu mai subzistă, motiv pentru care menținerea sechestrului nu se mai justifică.

Prin urmare, în conformitate cu art. 180 alin. (1), (2^1) și (3) din Codul de procedură civilă, urmează a fi dispusă anularea măsurii de asigurare a acțiunii la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

În conformitate cu art. 94 alin. (1) Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile de judecată.

Dat fiind că, Firma „TRAFIC-GMV" SRL a pierdut procesul, urmează a fi respins și capătul de cerere privind compensarea cheltuielilor de judecată.

În conformitate cu art. art. 94, 180, 236, 238-241 și art. 362 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată –

h o t ă r ă ș t e :

Se respinge ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de către Firma „TRAFIC-GMV" SRL împotriva ÎCS „OILTECH" SRL cu privire la încasarea sumei de 72 160,72 lei cu titlu de datorie pretinsă în temeiul Comenzii pentru transportarea mărfurilor în direcții internaționale și în baza Contractului de transport internațional nr. 1 din 16 mai 2024, penalității în mărime de 51 363,51 lei și compensarea cheltuielilor de judecată.

La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, se anulează măsura de asigurare a acțiunii – sechestrul pe bunurile și/sau sumele de bani ale ÎCS „OILTECH" SRL, IDNO 1003600056966 în limita a 162 028,44 de lei, aplicat prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 01 august 2024.

Hotărârea este cu drept de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul instanței emitente.

Președintele ședinței,
Judecător **Petru Harmaniuc**